

134

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 26 czerwca 1945 r.

o umarzaniu, rozkładaniu na raty i odraczaniu zapłaty zaległych w postępowaniu cywilnym, a należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych.

Na podstawie art. 117 ust. 3 i 127 ust. 1 przepisów o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 15, poz. 89) zarządzam, co następuje:

§ 1. Za zaległe w rozumieniu rozporządzenia niniejszego uważa się prawomocnie ustalone koszty sądowe w postępowaniu cywilnym, których dłużnik nie uiszczył.

Koszty sądowe, od których uiszczenia uzależnione jest dokonanie czynności lub przyjęcie wniosku, nie podlegają przepisom rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Jeżeli natychmiastowe ściągnięcie zaległych kosztów sądowych groziłoby dłużnikowi zbyt ciężkimi skutkami, zapłata kosztów może być rozłożona na raty lub odroczone, w obu przypadkach na okres nie dłuższy niż dwa lata.

Okres spłaty ratami może być przedłużony do czterech lat, jeżeli koszty sądowe będą zabezpieczone na nieruchomości i będzie należycie wykazane, że spłata nie może nastąpić w okresie krótszym.

Zapłata sumy mniejszej niż 10 zł nie może być rozłożona na raty.

Niezapłacenie którejkolwiek raty w terminie powoduje natychmiastową wymagalność pozostałej części należności.

Odroczenie lub rozłożenie na raty może być cofnięte w razie stwierdzenia, że uiszczenie zaległych kosztów sądowych może nastąpić w terminie krótszym.

§ 3. Zaległe koszty sądowe mogą być umorzony w części lub w całości, jeżeli dłużnik na podstawie zaświadczenia władzy publicznej o jego stanie rodzinnym, majątku i dochodach wykaze, że nie jest w stanie uiszczyć kosztów sądowych, a egzekucja z posiadanego majątku i dochodu pozbawiłaby go środków, niezbędnych do najskromniejszego utrzymania jego i jego rodziny.

§ 4. Zaległe koszty sądowe mogą być umorzony także z urzędu, jeżeli od dnia ich wymagalności upłynęło więcej niż dwa lata, a egzekucja była bezskuteczna lub jej wszczęcie okazało się niemożliwe lub zupełnie bezcelowe

wobec stwierdzenia, że suma uzyskana z ewentualnej egzekucji nie pokryłaby nawet części zaległych kosztów sądowych.

Koszty sądowe, nie przewyższające 2 zł, mogą być umorzony nawet przed upływem dwóch lat od dnia ich wymagalności, jeżeli ściągnięcie ich byłoby połączone z niewspółmiernymi trudnościami.

§ 5. O rozłożeniu na raty i odroczeniu zapłaty rozstrzyga ostatecznie według swego uznania kierownik sądu pierwszej instancji, a jeżeli dłużnik otrzymał wezwanie do zapłaty kosztów od innego sądu — kierownik tego sądu.

§ 6. O umorzeniu kosztów sądowych rozstrzygają ostatecznie według swego uznania: jeżeli zaległość nie przewyższa 5.000 zł — prezes sądu apelacyjnego, jeżeli zaległość przewyższa 5.000 zł — Minister Sprawiedliwości.

Podania o umorzenie zaległych kosztów należy wnosić do kierownika sądu pierwszej instancji, a jeżeli dłużnik otrzymał wezwanie do zapłaty kosztów od innego sądu — do kierownika tego sądu; kierownik sądu przedstawi podanie wraz ze swą opinią w drodze służbowej władzy, powołanej do wydania decyzji.

W ten sam sposób powinny być przedstawiane wnioski o umorzenie z urzędu zaległych kosztów sądowych.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze nie uchybia przepisom szczególnym, przewidującym inne przypadki umorzenia kosztów sądowych oraz normującym tryb postępowania w tych sprawach.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 4 lutego 1936 r. w sprawie umarzania zaległych w postępowaniu cywilnym, a należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 95).

Minister Sprawiedliwości:

Henryk Świątkowski